

SEX=БАЛАСЫ

УДАР НІЖЭЙ ПОЯСА

І зноў пра яго, пра надвор'е... А што ж рабіць, калі сёлета ўсіх нас кінула з працяглай халадэчы ў спёку, а потым гэтак жа імкліва наадварот? Як тут прамаўчыш? («Метэаралогія — навука дакладная. Бубен трэба трымаць у левай руцэ») А затым «нечакана» — зноў да высокіх плюсовых тэмператур. («Калі зіма жартуе да красавіка, хачу, каб лета помсціла да снежня») Але календарнае лета падышло да свайго канца, таму становіцца крыху сумна... («Да сырасці восеньскай зусім я не гатоў... Не зварыў глінтвейна, не купіў катой») Застаецца толькі спадзявацца на цёплыя верасне і, калі пашанчае, кастрычнік без асаблівых дажджоў. («Ну вось, хутка і лета ўжо скончыцца. А многія толькі адзін раз купаліся ў гэтым годзе, на Хрышчэнне — 19 студзеня».)

Зрэшты, што я ўсё пра тэмпературу, пра непагадзь? («Лета — гэта не калі цёпла, а калі ёсць грошы і відпуск») Усё ж нехта змог і камфортны дзянкі заспець для адпачынку, і паладарожнічаць? («Вельмі люблю фразу «мяне не будзе ў горадзе». Усе думаюць, што ты ляціш у Барселону, а насамрэч едзеш на дачу капаць бульбу») І вось тут, у замежжы, многіх, напэўна, чакаў шок... Прынамсі, калі я чую навіны адтуль, мне кожны раз хочацца паўтараць услед за Давідам Гоцманам з «Ліквідацыі»: «Не расчэсвайце мне нервы!» Там што ні цікавостка — сапраўдны удар ніжэй пояса...

Гэта не жывы чалавек, а рэалістычная лялька.

У тэму размовы будзем падымаць «градус» па нарастаючай. («Каб павялічыць відовішчасць шахматных трансляцый, найбольш удалыя хадзі будуць паказваць у запаволеным паўторы з розных ракурсаў») Можна сказаць, бяскрыўны пачатак. Падавалася б, звычайнымі джынсамі ў нашы дні нікога не здзівіш, але вытворцы моднага адзення знаходзяць новыя нестандартныя рашэнні. Апошняя навінка — жаночыя джынсы з маланкай, якая можа раздзяліць іх на дзве палавінкі. Вы, вядома, тут жа прыгадалі вядомую фразу з савецкай кінакамедыі «Брыльянтавая рука»: «Лёгкім рухам рукі штаны ператвараюцца... ператвараюцца штаны...»? Толькі ў фільме штаны дзяліліся па гарызанталі — на шорты. Джынсы ж расшпільваюцца... уздоўж. Маланка праходзіць на месцы традыцыйнага шва і дазваляе адшпіліць адну калашыну ад другой. Каштуюць такія джынсы, не паверыце, амаль 1,7 тысячы долараў, хоць адна амерыканская кампанія шые падобную мадэль і за 145 долараў. Я ўсё разумею, апроч галоўнага — навошта? («Жыццё поўнае прыгод — гэта я вам як «пяты кропка» гавару») У інтэрнэце жартуюць, што, маўляў, так хлопцам лягчэй будзе раздзяваць сябровак. («— Сарачка, ты дзяўчына маёй мары — прыгожая, вясёлая... — Ты хочаш са мной пераспаць? — І разумная!»)

Далей — гарачэй. Наступная навіна, на мой погляд, значна больш абсурдная. («— Дык з-за чаго ж у вас дэпрэсія? — Разумею, доктар, мая ранейшая жонка пазнаёмілася з маёй цяперашняй. Спачатку яны трохі пасварыліся, але потым памірыліся. І ўдзях збілі маю будучую жонку...») У некаторых краінах Еўропы мужчыны пачалі прыходзіць на працу ў... сукенках і спадніцах. Так яны пратэстуюць супраць офісных і карпаратыўных дрэс-кодаў, якія прадпісваюць насіць штаны. Дзіўна, а што яшчэ насіць мужчынам? Трэба зазначыць, што ў еўрапейскіх краінах сякота надыхла раней, чым у нас, і градус яе быў значна вышэйшы. І тамтэйшым жыхарам можна было толькі паспачуваць. («Худзенькіх дзяўчат у прагнозе надвор'я звычайна цікавіць не тэмпература паветра, а хуткасць ветру») Кандыцыянеры ў офісах, у транспарце не спраўляліся, а насіць шорты работадаўцы сваім работнікам-мужчынам забаранялі. І вось пасля такога адзін малады брытанец прыйшоў на работу ў сукенцы вышэй калена, якую ён пазычыў у маці. А заадно выклаў некалькі сэлфі ў сеціве, што выклікала вялікую цікавасць і перайманне. («Часам глядзіш на хлопцаў і думаеш: «Мне б такія худыя ногі») Пасля гэтага многія работадаўцы перагледзелі дрэс-коды і дазволілі мужчынам насіць шорты. А адразу нельга было? («— Часам, калі прамаўчаць, будзеш падавацца разумнейшым. — Гэта не той выпадак, адказвайце на білет») З іншага боку, калі ты не шатландзец, прадмет жаночага гардэробу на мужчыне, як бы ні было спакотна, — гэта, мякка кажучы, перабор...

І апошні «цвік» сезона, рыхтуюцца... Са спёкай ніяк не звязаны, ад чаго і трывожна. Кампанія, якая вырабляе ультрарэалістычныя секс-цацкі, заявіла, што адзінокія мужчыны жэняцца на... гэтых ляльках. Высветлілася, што многія кліенты выкарыстоўваюць іх не толькі для сексу. «Яны гавораць, што мы выратавалі ім жыццё, таму што яны адчувалі, што ім няма сэнсу жыць пасля смерці сужэнца ці заканчэння адносінаў». Звышрэалістычныя лялькі карыстаюцца такой папулярнасцю, што кліентам даводзіцца чакаць сваёй чаргі на куплю па некалькі месяцаў. Флагманскі прадукт кампаніі каштуе 14 тысяч долараў. Вытворцы кажуць, што за гэтыя грошы іх кліенты наўрад ці змогуць купіць каханне, але яны дакладна набываюць «гармонію». Думаецца, смешна? («— Вой, Фімачка, вам ужо за сорок, а вы зусім не жанаты! — Цётка Сіма, я вас умалюю, павінен жа нехта для шчасця нарадзіцца...») Насамрэч гэта вельмі сур'ёзная праблема — адзіноцтва і сацыялізацыі чалавека ў грамадстве. («28 гадоў у 1017 годзе: я пражыў добрае жыццё. 28 гадоў у 1817 годзе: у мяне 11 дзяцей. 28 гадоў у 2017 годзе: я не гатовы для адносінаў») Гэта, бадай, самы моцны удар ніжэй пояса. У прамым сэнсе слоў...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Нават на трэніроўкі прыходжу ў сукенках»

(Заканчэнне.
Пачатак
на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Увесь год вы правялі ў ролі капітана «Цмокаў». Яна вам падыходзіць?

— Гэта вельмі вялікая адказнасць, але мне падабаецца, я натхняюся гэтай роляй. Зараджаць каманду, казаць нешта ў раздзявальні — гэта маё, выконваць капітанскія задачы мне ў задавальненне. Хоць часам даводзіцца хвалявацца сваімі добрымі якасцямі, каб дамагчыся выніку, паставіць чалавека на месца, напрыклад. Усе сітуацыі ў камандзе я прапускаю праз сябе, таму ў маральным плане бывае цяжка.

— Жыць і працаваць у жаночым калектыве складана?

— У мужчынскім, напэўна, прасцей. Яны нават калі і «грызуцца» на трэніроўцы, то ў раздзявальні ўсё збываюць, а дзяўчаты доўга трымаюць крыўды ў сабе. Хоць не магу сказаць, што ў нас у «Цмоках» калісьці былі сур'ёзныя канфлікты. Галоўнае — умець размаўляць і разумець, што мы робім адну агульную справу, імкнемся да дасягнення адной мэты.

«Хадзіла пару разоў з фінгаламі, але гэта частка маёй прафесіі. Стаўлюся да гэтага спакойна, нават не спрабую маскіраваць сінякі».

— Вы эмацыянальная ў гульні?

— Раней была вельмі. Часам пачуцці на пляцоўцы б'юць цераз край і стрымаць сябе практычна немагчыма. Зараз зразумела, што ўсё ж трэба быць трохі больш спакойнай. У прынцыпе, па выразе майго твару заўсёды можна сказаць, ці задаволена я сітуацыяй.

— У дзяцінстве адразу выбралі баскетбол?

— Не, як і ва ўсіх былі і танцы, і спевы. Аднойчы ў школе запрасілі на трэніроўку па баскетболе, і мне спадабалася, неяк зацягнула. Трэніравалася нячаста, няпрафесійна, а потым знаёмая прапанавала паспрабаваць сябе ў спартыўнай школе. Прыйшла і з першай трэніроўкі спадабалася трэнеру. Але ўсё роўна тады не думала, што звязу сваё жыццё са спортам. У 16 гадоў запрасілі на першы прафесійны збор ў баскетбольны клуб «Бярэзіна», я не разумела, навошта мне гэта трэба. Плакала і сказала бацьку, што нікуды не хачу. А ён у мяне вельмі любіць спорт, таму ўсё ж угаварыў паспрабаваць. Літаральна праз год зразумела, што хачу гуляць далей.

— На ваш погляд, што галоўнае ў характары паспяховага спартсмена?

— Цяжка сказаць, таму што ўсе людзі розныя. Мне здаецца, мэтанакіраванасць, жаданне чагосьці дасягнуць, уменне змагацца не

толькі на спартыўнай пляцоўцы, але і ў жыцці.

— Што важней: талент або працавітасць?

— Пра сябе скажу, што таленту ў мяне няма, але я працавітая. Выкладваюся на ўсё 100%, у мяне жаданне б'е цераз край. Далёка не заўсёды таленавітыя людзі дамагаюцца поспеху. Вядома, добра, калі гэтыя якасці прысутнічаюць у спартсмена прыкладна ў роўных долях.

— Як ставіцеся да славы? Спартсмены людзі вядомыя...

— Пакуль мяне яшчэ пазнаюць нячаста. Ды і не схільная да «зорнасці», на мой погляд, гэта глупства. Раней нават не падабалася, калі на трыбунах было шмат народу, бо калі ты робіш памылку, усе гэта бачаць. А цяпер, наадварот, люблю вялікія залы, гучную падтрымку. Гэта надае ўпэўненасці і энтузіязму.

— Ведаю, што ў баскетболе можна спакойна атрымаць павары...

— Так. Я хадзіла пару разоў з фінгаламі, але гэта частка маёй прафесіі. Адчуваеш сябе, вядо-

ма, не вельмі камфортна. Едзеш у метро, ловіш погляды людзей, а яны што думаюць? Што я наткнулася на чыю-небудзь руку (смяецца). На самай справе стаўлюся да гэтага спакойна, нават не спрабую маскіраваць сінякі.

— Ці складана сумяшчаць жаночасць са спортам?

— Асабіста для мяне не. Галоўнае — жаданне! Нават на трэніроўкі прыходжу не ў спартыўным адзенні, а ў сукенках. Спартыўны стыль надакучае, хоць зразумела, што без яго ніяк. Прыходжу на трэніроўку прыгожая і адразу чую пытанні: «Куды сабралася?» А я для сябе ўсё гэта раблю. Заўсёды хаджу на манікюр: люблю, калі рукі дагледжаныя. Падабаюцца расслабляючыя масажы, хоць наведваць іх даводзіцца не так часта.

— Часам з-за прафесійнага спорту даводзіцца адкладаць асабістае жыццё...

— Па-першае, на ўсё свой час. Ды і не абавязкова ад яго адмаўляцца, да нейкай пары гэтыя рэчы можна сумяшчаць. Галоўнае, каб партнёр ставіўся да твайго занятку з разуменнем і быў гатовы ісці на кампрамісы.

— Чаму б яшчэ вы марылі навучыцца?

— Маляваць. У нас у камандзе ёсць дзяўчаты, якія вельмі прыгожа пішуць алеям карціны. Я пакуль баюся нават дакраюцца да гэтай справы, але гляджу на іх з захапленнем.

— Кікіх мэт вы хацелі б дасягнуць?

— У спорце, вядома, мая задача — развівацца, хацелася б гуляць на больш высокім узроўні, можа быць, за мяжой, паспрабаваць сябе ў іншых лігах. Вельмі хочацца годна гуляць за нацыянальную зборную. У той самы момант ёсць жаданне сумяшчаць спорт са звычайным жыццём, таму што я разумею, што баскетбол не вечны. Каб не застацца на ўзбочыне жыцця, стараюся развівацца і ў іншых сферах.

Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ.
lobazhevich@vviavzda.by

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@vviavzda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 30.08.2017 г.